

en helt anden Sag. Naar han gjentagende betonebe, at den Ungdom, man nu havde at arbejde med, var blødsøden, tror jeg ikke, at det, her er kommet frem idag, og Udsiffligt, som kommer frem ved en og anden Leilighed, og som bærer Vidne om, at Ungdommen i Grunden nødvendig understøtter sig det Tryk, som hviler paa den under dens militære Uddannelse, egentlig er et Vidnesbyrd om, at Ungdommen nu er mere blødsøden end tidligere. Jeg tror med det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Stenbæk), at det har et andet Underlag; det ligger i, at Ungdommen nu i den Udvikling, som vi for en stor Del have, er kommen til at føle sin personlige Værdighed mere, føle sig mere som Mennesker, som jevnfides Stillebe, som lige med et hvert andet Menneske, og derfor føler, at de bør behandles som saadanne, og det er vel ogsaa et af Frihedens Gøder, at det, man tidligere taalte og taug til, fordi man slet ikke saae Udvei til at faae det anderledes, begynder man nu saaa smaat maatte ad Omveie, som man kalder det her, nemlig gjennem Folkethinget, at røre ved. Jeg skal, for at vise, at det virkelig ikke forholder sig, som man siger, i alt Fald ikke for Landalmuens Vedkommende, at Ungdommen er blødsøden, bede de Herrer at stille sig i Række med Ungdommen, som vi have paa Landet og jeg skal bede dem stille sig i Række ikke med Enhver af denne Ungdom, men med Sønnen af Gaardmændene og tage Arbeidet op med saadanne i 18—22 Aars Alderen, tage samme Kost, Klædebragt og gjøre samme Arbeide. Jeg tror, at det vilde stille saadanne Krav til deres Kræfter, Uholdenhed og Laalmodighed og til det, man taler saa stærkt om, Disciplin, hvorved der i Grunden forstaas at bøje sin Villie under fremmed Villie, at de ville komme til at føle, at Ungdommen kan godt arbejde og understøtte sig en Pligtsfølelse, naar det kan lægges paa dem paa en saadan Maade, at de komme til at skjønne, at det bærer et godt Maal i sig. Naar det samme ærede Medlem (Sagd) talte om, at det kunde ikke bevises, at nogenfinde Fædrelandsfærlighed og Begeistring uden Disciplin havde ført til Seir, saa vil jeg dertil sige, at det kan vist bevises, at Fædrelandsfærlighed uden militær Disciplin, som man kalder det, har ført til store, afgjørende Seire. Det kan ganske vist ogsaa bevises, at Disciplin uden Fædrelandsfærlighed, altsaa blind Lydigheid, har ført til Seire. Begge Dele, tror jeg, kunne historisk bevises. Men der er ikke her Tale om, hvad der kan bevises af den Art, men hvad vi skulle søge at naae her, og man tør jo forudsætte, som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) sagde, at her ere Alle enige om at naae det bedste Mulige ogsaa paa dette Omraade, og det skulde vel være at faae Fædrelandsfærlighed og Begeistring til at slutte sig sammen med Pligt og Disciplin, at faae disse til fra begge

Sider at ordne sig sammen, at de komme til hos Vedkommende at danne et Hele, og det er i Grunden, hvad det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) sagde: Man lærer ikke at blive Soldat; men man lever sig ind i Stillingen. Ja, men man lever sig ind i Stillingen netop, naar man har menneskelig Omgang, naar Fædrelandsfærlighed, Begeistring, Disciplin og Pligtsfølelse kunne forenes. Men saaledes som det ganske vist nu gaar til paa sine Steder, og som jeg ikke kan negte, at jeg tror, at det er gaaet til mange Steder med Rekrutternes Uddannelse, gaar man ud paa, at der alene skal leeres, istedetfor at der skal leves; thi man lever sig ikke ind i, hvad man ligefrem mødes til, fordi man ikke tør Undet. Jeg har ved en tidligere Leilighed udtalt noget lignende, og jeg tror, at det ved enhver Leilighed, hvor den Sag kommer paa Bane her i Salen, ikke er paa urette Plads at gjøre opmærksom paa, at, skulle vi naae noget virkelig Udbytte, maa der finde et Samarbejde Sted. Jeg tror, at der paa Rekrutternes Side, i alt Fald for en væsentlig Del, er Bevillie og Tillid tilføiede og i det Hele et godt Grundlag at bygge paa, hvor de kunne mødes med dem, der skulle uddanne dem. — Med Hensyn til et Par Udtalelser af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) skal jeg bemærke, at, naar han mente, at det, at kaldes „4¹/₂ Rd. Kartorn“, kunde lignede med det at have Navn efter sin Hjemstavn, saa er der dog vist en væsentlig Forskjel, naar det er en Sædvane, at Rekrutterne have Navn efter det Sted, hvorfra de komme. Hvor underligt eller latterligt end dette Stednavn kan lyde, saa har det dog ikke Noget i sig af Dgenavn eller Stjælbsord; men fordi en Rekrut kommer til at udtale et Ord, der lyder latterlig i de Kommanderendes Øren, saa at optage Ordet som hans Navn og tvinge ham til at lyde dette Navn, det er i mine Øine et Brud paa den Humanitet og Menneskelighedsfølelse, som dog burde gjøres gjældende i ethvert Forhold blandt dannede Mennesker. Naar det samme ærede Medlem gjorde gjældende ligeoverfor Forespørgeren, at man maatte begynde med at lære Soldaten hans Pligter, thi det er det absolut Nødvendige, saa kan der være forskjellig Opfattelse af, hvad der er absolut nødvendigt, om det er dette, at han skal lære sine Pligter, eller dette, at han skal vide, hvilke Rettigheder han har; det er jo saa i andre Forhold, at Rettigheder og Pligter pleie at følges ad. Naar det samme ærede Medlem mente, ligesom ogsaa Andre have udtalt det, at Rekrutterne kunne klage, ja, saa er det sikkert nok, at det kunne de; men enhver Soldat, der kommer hjem, veed at fortælle, at det er meget vanskeligt for en Rekrut at klage, at det kan brage flemme Følger efter sig og udsætte ham for alvorlige Ubehageligheder. Der er jo ogsaa den Omstændighed, at Klagen skal gaa gjennem